

WFÍK 1.

Sci-fi klub
České Budějovice

V ČÍSLE :

- Výtvarná soutěž
- Povídky : J. Vopelka - Konečná rozhodnutí

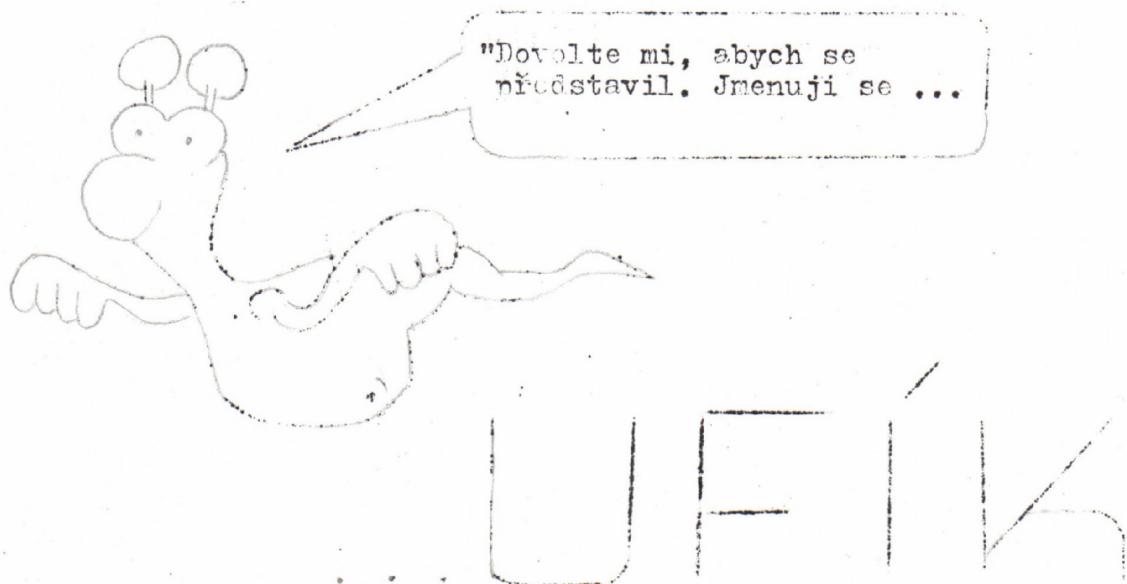
K. W. Malinowski -
Vize II

Víte kdo byl H. G. Wells ?

U F Í K /informační materiály Sci-fi klubu při FO SSM
Pedagogické fakulty České Budějovice/

Obsah 1. čísla

"Dovolte mi, abych se představil ..."	... 2
Soutěž o "Ufíkovu cenu"	... 3
Znáte je? H.G.Wells /Jar. Vopelka/	... 4
H.G.Wells: Východ Slunce na Měsíci /úryvek/	... 6
Herbert W. Franke: Nedůvěra	... 7
Co je to, když se řekne ... robot /Karel Dvořák/	...8
Jiří Karbusický: Řádky ze života kyborgů	... 8
Jaroslav Vopelka: Konečné rozhodnutí	... 9
Henry Slesar: Kouzlo	...11
Krzysztof W. Malinowski: Vize II	...12

Vy co se na mne právě díváte, jste patrně fanoušci literatury, kterou nazýváme vědeckofantastická. Jste asi zvědaví na to, co vám přinesou nového. Potězkáváte mne v ruce a zjišťujete, že jsem dosti útlý. To nevádí. Hlavně, že tu jsem, abych rozmnožil řady mně podobných kamarádů. Ještě nás totiž není dost na to, abychom přesvědčili každého, že science fiction má pevné místo v literatuře, které si ne neprávem říká krásná.

Patrně si pomyslíte : "Mne přesvědčovat nemusíš, přesvědčuj ty, kteří sci-fi nechtou". Máte pravdu, přesvědčovat někoho, kdo o to nestojí, je velice obtížné. Stačilo by jen, aby každý přesvědčený zlákal do tenat sci-fi literatury dva dosud nelapené a během roku a čtvrt jsme SF republika. Je to krásná teorie, ale uskutečnit se nedá. Naštěstí. Protože by pak nebylo koho přesvědčovat.

Zajímá, vás, jaký tedy bude můj přínos do československé sci-fi? Seznámím vás s nejslavnějšími světovými autory, i s pěknými povídkami, které jsou vcelku neznámé. Každému z vás dám možnost, aby ukázal, co je v něm skryto. Budu vás informovat o všem, co je v souvislosti se sci-fi v Československu nového. Je toho málo? Pak neváhejte a přispějte se svou troškou do mlýna. Uvítám povídky, články, recenze i jakoukoli pomoc".

UFÍK - Informační materiály SFK při FO SSM PF České Budějovice.
První číslo připravovali J. Rak, J Vopelka, P. Nosek
a E. Krabcová, adresa redakce: Karel Dvořák, VŠZ kolej
K1, Sinkuleho ulice, 370 05 České Budějovice
odp. redaktor Karel Dvořák, St. Cífka, M. Kramoliš
náklad: 150 výtisků
redakční uzávěrka. 25.9.1983 NEPRODEJNÉ - ZDARMA

Ve světě probíhá mnoho soutěží, které více či méně souvisí se science-fiction. Ani Československo nezůstává pozadu se svými dvěma literárními soutěžemi. Pražskou soutěží "O Huňáče zeleného" a pardubickou "Cenou Karla Čapka". Do oblasti vědecké fantastiky však nepatří jen literatura, proto vyhlašujeme výtvarnou

soutěž o ...

... U F Í K O V U
C E N U

Soutěžit se bude ve třech okruzích. U jednotlivých okruhů jsou uvedeny podmínky /barva, formát apod./, které je nutno dodržet.

1. Ilustrace k libovolné vědeckofantastické povídce /jednobarevně, A4, nutno uvést název povídky a jejího autora/.
2. Kresba, malba, grafika na téma "Člověk a vesmír"/A4- A3/.
3. Sci-fi humor /černobílé, pokud možno tuší, A5/.

V jednom okruhu smí mít soutěžící nejvýše tři práce. Na zadní straně čtvrtky musí být uvedeno jméno, příjmení, věk a adresa soutěžícího, okruh soutěže a u prvního okruhu přesný pramen. Minimální věk soutěžících je 15 let. Práce je nutno posílat zabalené tak, aby při poštovní přepravě nemohlo dojít k jejich poškození.

Uzávěrka soutěže je 19. února 1984.

Soutěžní práce posílejte na adresu redakce /str. 2/ nebo na adresu: Sci-fi klub, SSM při Pedagogické fakultě, Jeronýmova 10, 370 01 České Budějovice.

Herbert George WELLS

Do povědomí našich čtenářů se science-fiction dostalo teprve nedávno. Tento žánr však není mladý. Jeden z jeho zakladatelů a inspirátorů je anglický spisovatel Herbert George Wells, který již na začátku našeho století předvídal prudký rozmach techniky a ukázal na hrozbu ničivých zbraní. Také však dovedl vylicít svět plný krásy a harmonie i budoucí svět spokojenosti.

Wells vystudoval přírodovědeckou fakultu, znal problémy tehdy se rodící moderní biologie a sledoval s velkým zájmem nový technický rozvoj. Je jedním z prvních beletristů, kteří objevili za suchými čísly a pracným hromaděním vědeckého materiálu romantiku.

Wells však nežil v umělé uzavřenosti laboratoří a konstrukčních hangárů. Skutečný život mu byl příliš blízký a sehevýz-namnější objevy nedovedl odtrhnout od každodenních problémů prostých lidí. Sám mezi ně patřil, vyrostl mezi nimi a již od dětství citlivě vnímal společenské nespravedlnosti své doby. Otec měl malý zelinářský kráček, ale pro nemoc a pravděpodobně i pro malou obchodní zdatnost musel obchod uzavřít a nechat se živit ženou. Herbert George, narozen v roce 1866, byl nejmladší ze čtyř dětí, nadaný a zvědavý chlapec, který se nemohl odtrhnout od knih. Špatné finanční poměry rodiny nedovolovaly, aby mohl studovat, a tak se mladý Wells od čtrnácti let pokoušel zakotvit v různých zaměstnáních. Velké nadání se však nedalo potlačit. Wells studoval při zaměstnání, později získal stipendia a mohl konečně dokončit vysokou školu. O jeho kariéře středoškolského učitele nevíme nic - pouze to, že byla krátká a že Wells záhy zanechal učitelství a věnoval se své velmi úspěšné literární tvorbě. Ze svých učňovských a prodavačských let si zachoval velmi mnoho cenných životních zkušeností, dokonale poznal život chudší střední vrstvy a do smrti se nezbavil nechuti k marnému a strastnému plahočení těchto lidí, kteří nevědí, proč jsou na světě a kteří mají jen malé touhy, obzory a zájmy.

Proto se Wellsův hrdina proti svému prostředí tak často bouří a hledá z něho východisko unikem. Pan Polly, ústřední postava nejlepšího Wellsova realistického románu "Příběh pana Pollyho" raději podpálí svůj bezútěšný domek a neprosperující kráček, naaranžuje požár tak, aby se zdálo, že uhořel a jeho žena obdržela pojistku, a založí si jinde šťastnější existenci. Ve svém uniku je prototypem všech Wellsových hrdinů, od badatele chemika, který chce uniknout společnosti tím, že se stane neviditelným /román Neviditelný/, až po pana Barnstapla z románu "Lidé jako bozi", kterého z uzavřeného kruhu jeho neradostného života vysvobodí návštěva Utopie.

Únik, nikoli čin, se zdá být podstatou Wellsových postav. Jako by se Wells zastavil na půli cesty. Výborně vystihl rozpad kapitalistického světa, správně poukázal na to, že kořeny zla jsou v třídním systému, který brzdí smělejší rozvoj lidstva. Wells také ve svém románu "Lidé jako bozi" v podstatě správně popsal možnost lidského vývoje v beztřídní společnosti, kde každý pracuje a ví proč, kde je žena rovnoprávnou společnicí muže atd. Nedomyšlil však spojovací článek mezi neuspokojivou přítomností a krásnou vidinou budoucnosti. Zde je nejslabší stránka

Wellse myslitele. V protikladu k modernímu socialismu Wells nevěřil na sociální revoluci. Ale v utopickém románě "Až spáček procitne" ukazuje Wells jinou variantu budoucnosti než v "Liděch jako bozi". Zde zůstává i v daleké budoucnosti u moci třída kapitalistů a ve světě vysoké technické vyspělosti je vykořisťování ještě bezohlednější než na začátku našeho století. Stále se zostrující třídní rozpory nutně vyústí v sociální revoluci.

Wells, ač zastánce postupné přeměny lidské společnosti k lepšímu, své stanovisko v posledních letech svého života radikálně změnil. Těsně před svou smrtí, v roce 1946 dává svůj hlas KS Velké Británie.

Největší předností Wellsova díla je jeho velké vypravěčské umění. Jeho příběhy strhávají a okouzlují čtenáře nesčetnými a přitom dobře promyšlenými nápady. Zvláštní skloubení utopických motivů /o kterých autor sám mnohokrát říká, že opravdu utopické jsou/ se zcela realistickými popisy a postřehy dodává jeho příběhům naprostou věrohodnost. V tom tkví jeho kouzlo a tím položil základy dnešnímu vědeckofantastickému románu.

Wells zanechal čtenářům i svým následníkům nepřehledné bohatství kolem sta knih, studií úvah povídek a románů. Nejvíce ovšem z oblasti utopické prózy, ačkoli jeho nejlepší díla tvoří realistické romány z maloobchodního prostředí, poloautobiografické knihy, kde se stále vrací k poněkud groteskní postavě běžného Angličana, tak pevně sevřeného a brzděného nekonečnou řadou předsudků a nesmyslných tradic. Wells se často se svým jemně ironizovaným hrdinou ztotožňuje, stejně jako se ztotožňuje s panem Barnstaplem. "Lidé jako bozi" jsou vlastně autorovým pojítkem mezi realistickými romány jako "Příběh pana Pollyho", "Kipps" nebo "Tono-Bungay" a jeho utopiemi. Zda si Wells očima pana Barnstapla představuje reakci svého prostředí na budoucí svět Utopie. V jiném románu "Sen" se naopak vrací člověk budoucnosti do naší doby a prožívá mládí zhruba podobnému mládí Wellsovu. Tedy i fantastický román má u Wellse autobiografické prvky.

Fantastické motivy Wellsova díla zahrnují nepřehlednou škálu situací a motivů. Od výpravy pozemšťanů na Měsíc /"První lidé na Měsíci"/ a vpádu Martanů na naši planetu /"Válka světů"/, přes vědecký objev, který má za následek neviditelnost hrdiny /"Neviditelný"/ nebo pokusy pološíleného lékaře, který chce přetvářet zvířata v lidi /"Ostrov doktora Moreaua"/ až k podivuhodným cestám do budoucnosti /"Stroj času"/ nebo do minulosti /"Příběh z doby kamenné"/. Před první světovou válkou napsal Wells román "Válka ve vzduchu", kde předvídal hrůzu leteckých zbraní a varoval před nedozírnými následky, jaké by mohla mít světová válka na civilizaci.

Někteří kritikové staví Wellsovy fantastické povídky a kratší novely nad jeho utopická romány. Klasickými dílky svého druhu jsou "Údolí slepců" nebo mistrná povídka "Člověk, který uměl dělat zázraky". Nejzávažnějším článkem v celé Wellsově utopické tvorbě však zůstává román "Lidé jako bozi", který je základním klíčem k pochopení autora.

Je zajímavé, že román neměl v Anglii při svém prvním vydání velký úspěch. Ačkoli několik kritiků pochopilo jeho význam i myšlenkový dosah, většina se shodovala s názory otce Amer-tona, že nazí Utopijci neuznávají měšťanskou formu manželství, jsou vlastně projevem hlubokého morálního úpadku Wellsova ideálního lidstva. Wells nastavil zrcadlo náboženským pokrycům a jejich obraz je nutně musel znepokojit. Nahotou Utopijců

Chtěl však Wells symbolizovat zdravou krásu budoucích pokolení, která budou žít moudřeji než člověk dvacátého století. Úzkoprsí kritikové však chápali obraz doslovně a s pobouřením knihu odkládali. Objevili se mezi nimi i zastánci názorů Ruperta Catskilla, krátkozrací obhájci válek a imperialistické společnosti, kteří považují zlo za jedinou vzpruhu civilisace. Nebo souhlasili s cynicky lhostejným panem Burleighem, že vzorná společnost Utopie je vlastně neobyčejně nudná. Ale právě toto záporná stanovisko představitelů britského myšlení dvacátých let ukazuje, že Wells ťal do živého.

Dnes po mnoha letech vidíme, že i přes některá Wellsovy omyly vystihl mnohé, k čemu dospěla naše společnost a k čemu směřuje úsilí moderní vědy. Proto má jeho dílo trvalou platnost.

/ J.V./

-o-

H. G. WELLS - Výcod Slunce na Měsíci

Cavor mě uchopil za ruku.

"Co je?" zeptal jsem se.

"Podívejte! Slunce vychází! Slunce!"

Obrátil mě a ukazoval na okraj srázu východního útesu, jenž se matně rýsoval nad oparem kolen nás, sotva světlejší než temná oblaka. Náhle však jeho linii vykreslili podivné načervenalé útvary, jazyky rumělkového plamene, a kroutili se a tančily. Představoval jsem si, že to musejí být spirály par, které zachytily světlo a vytvořily na pozadí oblohy hřeben ohnivých jazyků, ale ve skutečnosti jsem viděl sluneční protuberance, plamennou korunu kolem Slunce, kterou pozemským zrakům navždy skrývá náš atmosférický závoj.

A potom – Slunce!

Ustavičně a neodvratně blížila se oslnivá čára, blížil se útlý okraj nesnesitelné záře, který se zaoblil, proměnil se v luk, proměnil se v sálající žezlo a mrštil po nás žhavým šípem, jako kdyby to byl oštěp.

Zdálo se mi, že mi doslovně vypíchl oči! Zařval jsem hlasitě, otočil jsem se celý oslepený a tápal jsem po své příkrývce pod balíkem.

A s příchodem té výhně se ozval jakýsi zvuk, první zvuk, jaký k nám pronikl zvenčí od té doby, co jsme opustili Zemi, syčivý a šumivý, halasná vlečka za vzdušným rouchem nastávajícího dne, A s příchodem zvuku a světla se koule zakymácela a my, oslepení a oslnění jsme bezmocně vrávorali k sobě. Znovu se zakymácela a syčení zesílilo. Oči jsem měl násilím zavřené, ještě jsem se nemotorně pokoušel zakrýt si hlavu příkrývkou a po tom druhém zakymácení jsem se bezmocně poroučel k zemi.

Z knihy "První lidé na Měsíci"

Pobyt v kosmu učí bezpodmínečné a ustavičné opatrnosti.
To však platí i pro ty druhé.

Přistáli na rovné ploše dna kráteru. Nedaleko nich stála cizí kosmická loď. Dívali se směrem k ní, ale jak oni, tak i ti druzí zůstávali uvnitř. Nyní, když se mohli poprvé setkat, váhali. A přitom si oba tolik přáli setkat se s lidmi.

Solnov znovu přistoupil k vysílačce. Po týdnu pokusů se mu podařilo obstojně se s nimi dorozumět.

Po chvíli řekl. Bradfordovi: "Dohodl jsem s nimi schůzku. Jeden z nich a jeden z nás se setkají na tom travnatém pruhu uprostřed.

"Kdo půjde?" zeptal se Bradford.

Solnov zauvažoval, "Nesmíme riskovat. Pošleme Sokrata."

Pozorovali, jak robot mizí otvorem. Měl za úkol přesně analyzovat organismus cizince.

Netrvalo dlouho a ozval se signál. Sokrates se vracel.

"Jak vypadají?" zeptat se Bradford.

"Byl asi metr a půl vysoký, má dvě ruce a dvě nohy. Jeho kosti jsou ze slitiny wolframu a hliníku. Chemicko-elektrický zdroj energie, pozitronové myšlení..." ještě chvíli pokračoval v popisu, pak ho Bradford zklamaně přerušil. "Zase to nejsou lidé! Jejich systém se ani v nejmenším nepodobá našemu organismu. Spíš se podobají Sokratovi!"

"To je právě to." zabručel Solnov, "říkám si..." zarazil se.

"Co si říkáš?" zeptal se Bradford.

"Jestli se nám podobají, budou také podobně jednat! Chápeš?"

Bradford Krátce přemýšlel. "Ty si myslíš, že...?"

"Právě!" potvrdil Solnov.

Proskočili otvorem a kráčeli k cizímu dopravnímu prostředku. I tam se otevřely dveře a z nich vyšly tři postavy – o něco větší než oni, velmi štíhlé, s našloutlou kůží, s protáhlými hlavami, trochu zvláštní. Ale byli to lidé! Na zeleném pruhu se setkali. Něco na sebe volali, ale nerozuměli si. Bradford jim podal obě ruce a to pochopili. První krok byl učiněn.

Tentokrát zůstali roboti v lodích.

Robot je jednou z nejobvyklejších rekvizit ve sci-fi. Je všeobecně známo, že tohoto slova poprvé použil roku 1920 Karel Čapek ve svém dramatu R.U.R. Umělý člověk však žil ve fantastických románech už dříve. Například v roce 1818 napsala M. W. Shelleyová román o umělém člověku a jeho tvůrci "Frankenstein", čili moderní Prométheus. Takového umělého člověka, který je organického původu dnes nazýváme android, biot či jinak. Název robot si ponechávají automaty sice rozumné, ale mechanické. Světovou proslulost získal klasik americké SF Issac Asimov se svými roboty s pozitronovým mozkiem. Ještě známější jsou jeho zákony robotiky, která dnes používají spisovatelé celého světa:

1. Robot nesmí přivodit člověku úraz, nebo svou nečinností dopustit, aby se člověk poranil.

2. Robot je povinen řídit se příkazy člověka, pokud nejsou v rozporu s prvním zákonem.

3. Robot je povinen starat se o vlastní bezpečnost, pokud to není v rozporu s prvním nebo s druhým zákonem.

Přestože je robot častou rekvizitou sci-fi, málokdy hraje hlavní roli. Kromě již výše uvedených knih doporučuji čtenáři knihy I. Asimova /Ocelové jeskyně, Vo vesmíre niekto vraždí, Já robot/ a sbírku sovětských povídek o robotech "Stanice u Moře dešťů"/

/ K.D./

-o-

Jiří Karbusický

Řádky ze života kyborgů

- Miluji tě!
- Ale fuj!
- Skutečně! Jako nikoho na celém světě! Jenom tebe!
- Jseš přetažený. Měl by sis odpočinout.
- Je mi náhodou fajn. Jen jsem ještě nikdy nic podobného necítil. Najednou koukám ...
- Já teď taky zírám.
- Probudilo se to najednou. Třeba už dlouho někde ve skrytu duše ...
- A proč zrovna já?
- Nevím.
- A proč zrovna dnes?
- Taký nevím.
- Ale já vím. Přeskočilo ti. A netiskni se tak na mne! Odřeš mi lak. Tak co jsem řekla!
- Miláčku! Vždyť je to pouhá plechařina. To hravě vyklepu.
- Netiskni se! ... Co blázníš! Vždyť budu celá pomuchlaná! To už nikdy nevrátíš do původního stavu! Ty ... ty člověče !

Motto: Na této zemi, na této planetě
v plamenném cejchu snů i mrazivého sváru
otiskni i mou dlaň ve vodách na stožáru,
protože v černých škvírách dám vyrůst svému slunci,
protože dosud jdem - my rouhači i strůjci,
protože všechno chceš a ďábel jsi i bůh!

/Jana Moravcová/

Před dvěma dny stál na kosmodromu v blízkosti startovací rampy lodi Cohen. Ve své mohutné dlani skrýval ručičku své dvouleté dcery s pocitem, že světlé, téměř zlatově bílé vlásky děvčátka prosvětlují chmurnou náladu podmračeného nebe - zatímco sledoval jak do nenasytných útrob lodi ukládají zbrojíři černé okřídlené střely s jadernými hlavicemi. Nyní sedí David Kent v křesle za řídicím pultem kosmické lodi a trpělivě sleduje televizní obrazovku před sebou. Třpytí se na ní myriády hvězd. Na displeji pod ní sleduje neustále narůstající odchytku od stacionární oběžné dráhy.

"Proč ten odklon, kapitáne?" zeptal se Tom Williams shýbaje se nad kontrolním panelem.

"To je v pořádku. Bude se neustále zvětšovat", usmál se David.

"Proč zvětšovat? My se musíme vrátit do kursu." přesvědčoval Williams kapitána. "Jinak bude ohroženo splnění našeho úkolu. Víš přece, že nemáme k dispozici naváděcí systémy, které by z takové dálky dopravily neutronové a atomové střely spolehlivě k cíli. A kdyby to mělo dopadnout jinam, tak nám generálové utrhnou hlavy."

"Souhlasí", odvětil David. Pohledem zavadil o ukazatel počítače před sebou. Usoudil, že jejich odchytky jsou již dostatečné na to, aby mohl Williamsovi sdělit své rozhodnutí. "Williamsi, abys rozuměl, my úkol nesplníme."

"Ja ... jak to?" ohromeně zakoktal Tom. Vyděšenýma očima překvapeně sledoval Davida. Pro jeho vojensky založenou povahu bylo nesplnění rozkazu něco nemyslitelného.

"Nó," protáhl David, "my se o to vůbec nepokusíme." Ve střehu čekal, jak bude jeho rozhodnutí přijato.

"Proč?" zeptal se Tom nechápavě.

"Protože jsem proti válce, proti jakékoliv válce!" David sáhl do náprsní kapsy kombinézy a před sebe na řídicí pult položil fotografii své dcery. Opřel ji o tlačítko odpalovacího zařízení.

"A to zas ne!" zařval vzteky zbrunátnělý Williams. "Takový diletant jako jsi ty mi kariéru kazit nebude". Bleskově vytáhl pistoli a namířil ji na Davida. Přesto si velice dobře uvědomoval, svoji bezmocnost. Zde ve vesmíru byl jen a jen závislý na Davidovi, kterého teď z hloubky duše nenáviděl. Sám by neuměl řídit vesmírnou loď. Ostatně Kosmické velitelství strategického letectva pro něj, jako atomového odborníka, připravilo docela jiný, daleko důležitější úkol. Přesně za 36 hodin musí rozpoutat atomovým úderem z kosmu třetí světovou válku.

Tom beze slova natáhnul kohoutek a odjistil zbraň.

"Počkej přece ..." zašeptal David napodiv klidným hlasem.

"Už ani slovo! Vrať se do kursu!"

V té chvíli David Kent poznal, že Williams nežertuje. Že poháněn strachem z vesmírné prázdnoty a touhou po splnění bojového úkolu je schopen vystřelit, když neposlechne. V záloze mu však zbyl ještě jeden, trumf. Celou dobu letu doufal, že jej nebude muset použít. Domníval se, že s Williamsem je v zásadě možné domluvit se. Zřejmě, jak je vidět, že se mýlil, Otočil křeslem k řídicímu pultu a ... strhnul plombu z páky zajištění zničení jaderné nálože i s lodí. Podíval se na Toma. Napětí se vyhrotilo na nejvyšší míru, Teď již šlo o všechno.

"To neuděláš, Davide", ozval se Tom bezbarvým hlasem.

"Tak odlož zbraň!"

"Ne! Ty se vrať na oběžnou dráhu, nebo střelím!"

"Ani mě nenapadne. Nemám, co bych ztratil. Jakmile střelíš, strhnu páku až na doraz." David, přestože se mu záblesk strachu odrazil v očích, vystupoval rázně. Oba dobře věděli, že poté by následovalo už jenom jedno – smrt.

"To určitě neudělá", pomyslel si Tom. "Přece se nezabije také." Ve zlomku sekundy mu proběhla hlavou myšlenka na závratnou kariéru atomového hrdiny, která by jej čekala po úspěšném návratu. Ve stínu převratných událostí, kdy by se jeho vlast stala svrchovaným vládcem na Zemi, by se pak určitě nesháněl po bezvýznamném Davidu Kentovi. Musí riskovat. Řízení lodi se mu snad podaří přepnout na automatickou pilotáž. Instruktoři jej vždy ujišťovali, že automat má vestavěnou korekci, která po zapnutí napraví i předchozí chyby pilota. Takže by se měl dostat zpět na oběžnou dráhu.

Podíval se na Davida. Seděl nehnutě před řídicím pultem s rukou na páce.

"Musím střelit do hlavy, aby nepohnul pákou", pomyslel si.

David pozvedl oči a díval se do ústí pistole. Zvedl zrak ještě výše a hleděl Williamsovi přímo do obličeje. Z přivřených

Tomových očí číšela smrt. David poznal, co přijde. Před vnitřním zrakem spatřil obličejík své dcery lemovaný záplavou světlých vlásků ...

Současné a přitom tak rozdílné pohyby mužů se slily v jednu akci, kterou překryla zář výbuchu.

Henry Slesar

K O U Z L O

Když se lodice blížila k ostrovu, nedal na sobě Mboyma, náčelník kmene Solori, znát ani záchvěv strachu. Způsobilo to nejen jeho důstojenství, ale i to, že on jediný z celého kmene bílé muže viděl, i když před půlstoletím a jako dítě.

Lodice přistála a jeden z bělochů, učeně vyhlížející muž s krátkými bílými vousy, vykročil na břeh. Ruce rozpřáhl v přátelském gestu dopředu. Mluvil lámaně, ale byla to řeč Mboyových otců.

"Přicházíme v míru," říkal, "urazili jsme dlouhou cestu, abychom vás objevili. Jmenuji se Morgan a tohle jsou moji přátelé. Jsme vědci."

"Dál!" nepřátelsky zavrčel Mboya. Nechtěl před svými lidmi projevit ani stopu slabosti.

"Byla veliká válka", řekl Morgan a znepokojeně se ohlédl po bojovnicích, obklopujících náčelníka. "Daleko za mořem po sobě vrhali bílí lidé blesky. Jejich zbraně otrávil vzduch, vodu i těla lidí. Ale pořád jsme doufali, že na světě zbyla místa, která smrtící prsty války nezasáhly. Jedním z nich je i váš ostrov. Mějte chvílku strpení, než provedeme jednu maličkost."

Ze skříňky v člunu vyndali bílí muži podivné kovové krabičky s malými okénky. Váhavě je namířili na náčelníka a bojovníky. Někteří se polekali, jiní pozvedli oštěpy. "Nebojte se," řekl Morgan. "Slyšíte, když na vás míří, ani se neozvou. Ale pozor." Bílí muži krabičky otočili na sebe. Krabičky se divoce rozcvakaly.

"Kouzlo", zašeptali bojovníci užasle. "Veliké kouzlo", opakoval Mboya a uklonil se bílým bohům i důkazům jejich božství. Bílí muži byli uctivě odvedeni do vsi, po příslušných obřadech popraveni, vykucháni a předloženi k jídlu.

Po tři dny a noci oslavovali svou moudrost tancem a ohněm. I oni se teď stali bohy. Kouzelné krabičky teď cvakaly i jim.

Doktor Stephen Mc

Donald

Státní nemocnice ve Woodhamu, N.Y.

01270 P.O. BOX 669 PRIV.

PANE DOKTore!

Jste už mou poslední šancí. Víam samozřejmě, že dopisů, jako je ten můj, jste již dostal desítky. Sám jsem jich už několik odeslal – samozřejmě bezvýsledně. Ale uvědomuji SI DO HLAVY. NADEŠEL ČAS, ABYC VĚC VYJASNĚji, jak jsem jen dovedl. Ale oni všichni, jak tomu je vždy u trénovaných psíčků – opakovali stále to samé. Diagnóza byla jasná. A lékařství v těchto případech zná jediné – dům bez klik. Ostatně syndrom souhlasil. Ale vždyť to tak není! Proboha! Není! Byl jsem úplně normální – tak jako vyTRVALE SE BRÁNÍ – NENÍ OVŠEM VÝJIMKOU. BYLO NÁS NĚKOLIK. NAKONEC JENOM JÁ JEŠTĚ BOJUji tedy teď? Jestli nevěříte mým slovům, katastrofě už neunikneme. Já to víam nejlépe! Jednou má převahu to, jednou já. Ale jsem již u konce svých sil. Fyzicky cítím, jak bere nadeŠLA CHVÍLE, ABYSTE MU UVĚŘILI – NEBO SPÍŠE MNĚ, PROTOŽE ON JE UŽ TAK JAKO TAK VYŘÍehčeji snést. To je už určitě počátek konce. Nevím – i kdybyste mi uvěřili – jestli si poradíte. Nevěřím, že lidstvo doroslAL JSEM UŽ DVA TAKOVÉ DOPISY. ALE NIKDO JIM NEUVĚŘIL. TO NENÍ BĚŽNÁprakticky beznadějná: jsme obyčejnou postavou. Uloží se v nás, dorůstají, aby nakonec ovládli naše tělo i mozek. Tedy KLIDNĚ – ALE TO JE VŠE CO MUŽEME. ZEMĚ JE PRO NÁS POSLEDNÍ ŠANCÍ – POSLEDNÍM MÍSTEM PRO PŘEŽITÍ. ON ŘÍKÁ PRAVDU, UŽ NEMÁME VÝCHO-DISKA. BUDE LEPŠÍ, KDYŽ SE S TÍM SMÍŘÍTE. VY BYSTE BEZ NÁS ŽÍT MOHLI, MY BEZ VÁS – NE! OD TĚ DOBY, CO. NÁS DVA STANLEY PŘIVEZL Z MĚSÍCE, UVĚjména, odkud se vzali – to tvrdí, že přiletělo v jednom z členů posádky Apolla. Víam, že teď už je pozdě. Vrací se další expedice – teď jich je už mnoho. Vědí už, že zde mohou obnovit svou existEDY TO OZNÁMIT VEŘEJNOSTI – AŽ TO LIDSTVO NEBERE JAKO APOKALYPSU, SPÍŠE JAKO EPIDEMII, KARLE, ROZLUČ SE S PANEM MACDONALDEM.

S hlubokou úctou a s nadějí

Karel Steinmacher

EUIXIS VV

/přeložil Jaroslav Olša/